

When We Meet Again

Victoria Alexander

Copyright © 2005 Cheryl Griffin

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Când ne vom revedea
Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Când ne vom revedea / Victoria Alexander
trad.: Raluca Conțiu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4725-2

I. Conțiu, Raluca (trad.)

821.111

VICTORIA ALEXANDER

Când ne vom revedea

Traducere din limba engleză
Raluca Conțiu

– Mâine vei fi din nou printul Alexei Pruzinsky, moștenitorul tronului din Avalonia, iar noaptea asta nu va însemna mai mult decât un vis oarecare.

- Si tu? Cine vei fi tu mâine?

- Voi fi... Se opri, zâmbind, apoi continuă: Voi fi o cu totul alta.

- Serenissima, gemu el și își lipi buzele de ale ei, în timp ce toate gândurile raționale îi dispărură deodată din cap, alungate de pasiunea și de încântarea absolută pe care le simtea.

Înainte de a ceda cu totul plăcerii produse de atingerea lui, ea se întrebă dacă putea fi într-adevăr o femeie de lume, împărtășind patul cu alți bărbați, ori dacă ceea ce se petrecuse între ea și acest bărbat în această noapte magică fusese o experiență mult prea minunată și unică pentru a putea fi repetată.

Era, într-adevăr, o greseală splendidă.

Si nu avea să-l uite niciodată.

Capitolul 1

Când voi vedea Londra din nou, voi fi imaginea bunei-cuvîntă. Mă voi purta mereu într-un mod respectabil. și voi încerca din răsputeri să păstrez femeia în care m-am transformat, domnișoara Pamela Effington.

Patru ani mai târziu...

- Foarte bine, Clarissa. Pamela Effington își dădu jos masca și ii zâmbi larg oponentei sale. Aproape că m-ai învins.

- Este un eufemism, dragă verișoară. Clarissa, Lady Overton, își dădu jos propria mască și își eliberă părul negru. Doar câteva secunde în plus, și punctul ar fi fost al meu.

Pamela râse.

- Din fericire, n-a mai fost timp suficient.

- Da, ai fost norocoasă. Clarissa tăie aerul cu floreta. Data viitoare, te voi înfrângă.

-Aşa cum ai făcut-o şi în celealte dueluri ale noastre. Pamela cătină din cap, cu bună dispozitie. Ne potrivim de minune, verișoară.

- Chiar aşa. Clarissa îşi studiează gânditoare floarea. Crezi însă că este cu adevărat necesar ca o femeie să se priceapă la lupta cu sabia? Nu e ca şi cum am fi forțate vreodată să ne apărăm onoarea într-un duel.

- Nu cred că o femeie poate avea prea multe cunoștințe sau deprinderi. În plus, asta înlăcărează săngele, cel puțin pe al meu, și este un exercițiu excelent pentru minte și pentru trup. Eu, una, îl găsesc atât stimulant, cât și destul de distractiv.

Clarissa ridică dintr-o sprânceană.

- Vorbesti exact ca mătusa Millicent.

- Nu sunt surprinsă că suntem de acord asupra atâtior lucruri.

Pamela îi dădu masca și floreta ei lui monsieur Lucien, maestrul scrierer cu un salut de multumire.

- Sigur că nu ești. Clarissa îi dădu și ea lucrurile ei lui monsieur Lucien. Scrimă și alte lucruri pe care femeile nu le fac în mod obișnuit te transformă mai degrabă în...

- Nu o spune. Vocea Pamelei era fermă. Nu am dispoziția necesară pentru încă o discuție despre lipsurile caracterului meu.

Se îndreptă apoi spre intrarea principală în grandioasa sală de bal pe care o folosiseră pentru lecția de scrimă. Sala de bal ocupa o bună parte a primului etaj al unei case impresionante din zona bună a Vienei, apartinând unui conte austriac, un vechi și drag prieten al lui Lady Smythe-Windom, mătușa lor Millicent. Desigur, nu există nici un loc în lume unde mătușa Millicent să nu aibă un vechi și bun prieten. În toți anii în care călătoriseră împreună, nici unul dintre acești prieteni nu pierduse ocazia de a le invita să stea la ei atât cât ar fi dorit. Era un mod fastuos de a trăi, chiar dacă, ocazional, natura nestatornică a vietilor lor le deranja atât pe Pamela, cât și pe Clarissa. Cu toate acestea, modul lor de viață fusese ales de fiecare femeie din propriile motive.

- Cu toate acestea, o voi spune. Clarissa își urmă verișoara. Îți place să te duelez și-ți plac o multime de alte lucruri neconvenționale și puțin scandaluoase, pentru că acesta este exact genul de lucruri pe care le-ar aprecia o femeie din familia Effington.

- Sunt o femeie din familia Effington.

Pamela își înăbuși un oftat prelung. Clarissa deschise acest subiect de mai multe ori în lunile din urmă. Până atunci, Pamela reușise să devieze discuția. Se îndreptă de-a lungul corridorului care ducea către o serie de saloane destinate muzicii, jocurilor și altor activități la care s-ar fi putut gândi rezidenții casei.

- Problema nu e legată de ceea ce ești, ci mai degrabă de faptul că încerci să fii ceva ce nu ești de fapt, strigă Clarissa în urma ei.

- Chiar aşa, mormăi Pamela.

Era ușor pentru Clarissa să vorbească astfel. Pur și simplu, nu înțelegea și probabil nu avea să o facă niciodată. Clarissa era verișoara ei din partea mamei și habar nu avea ce însemna să fie o Effington. Mai ales una tăcută, rezervată și timidă.

Ah, desigur. Delia, o altă verișoară a Pamelei, fusese considerată „tăcută” până în momentul în care izbucnise scandalul. Iar sora ei geamănă, Cassandra, despre care toată lumea credea că va ajunge în mijlocul unui scandal, nu o făcuse.

Și, desigur, mai era Pamela, al cărei comportament nu produsese nimănui vreo îngrijorare și care, la vîrstă de douăzeci de ani, când ar fi trebuit să știe mai bine de-atât, se îndrăgostise profund și pasional de George Fenton, fiul vicontelui Penwick. Cel puțin aşa crezuse și, fără să se gândească deloc la consecințe, se abandonase pasiunii și își pierduse virtutea. Așa cum bodogâniseră frații ei, într-o manieră deloc iertătoare, atunci când dezonorarea ei devenise un fapt cunoscut, cei tăcuți erau cei care cauzau mereu probleme.

Nu doar firea ei o deosebea pe Pamela de celealte rude ale familiei Effington. Nu arătase niciodată ca una dintre ei, toti atrăgători, cu femeile deosebit de drăguțe, unele de-a dreptul frumoase, iar bărbații arătoși și eleganți. Mama Pamelei, o frumusețe, declarase mereu că prima sa născută avea doar o dezvoltare întârziată, dar că avea să se transforme, la rândul ei. Într-adevăr, puțin după împlinirea vîrstei de douăzeci de ani, Pamela descoperise, uitându-se în oglindă, că silueta ei înaltă și deșirată căpătase câteva atrbute care o înfrumusețau. Din nefericire, încrederea în sine care însotea, ca un drept din naștere, fiecare Effington nu însotise această neașteptată transformare. De aceea, nu era de mirare că Pamela își pierduse inima și virtutea în fața primului bărbat care îi acordase o oarecare atenție. Desigur, ea crezuse în sinceritatea declarațiilor lui George, fusese sigură că împărtășea dragostea ei și că aveau să se căsătorească. Nu visase niciodată că intențiile lui nu aveau nimic de-a face cu vreo căsătorie.

Pe de altă parte, Clarissa se născuse drăguță și avusese, încă de mică, încredere în ea însăși. Nu avusese niciodată dubii legate de locul ei în lume, ori alături de cine. Deși verișoarele aveau o oarecare asemănare, deși Pamela avea pielea mai deschisă la culoare decât Clarissa, iar între ele nu era decât o diferență de câteva luni, felul în care vedea lumea era la fel de diferit ca noaptea de zi. Era astfel ciudat că fuseseră nu numai verișoare, ci și cele mai bune prietene de-a lungul întregii lor vieți. Pamela se întrebăse adesea dacă acest lucru nu se datora cumva faptului că verișoara ei nu era o Effington, iar ea nu se simțise niciodată prea mult ca o Effington.

Asta, desigur, până când mătușa Millicent le luase sub aripa ei ocrotitoare.

- Dragele mele, răsună vocea mătușii Millicent din cadrul unei uși deschise. Veniți, vă rog, de îndată. Am cele mai interesante vesti.

Pamela se îndreptă spre ușă, dar Clarissa o prinse de braț și îi întâlni privirea.

— Oprește-te, verișoară, și ascultă-mă! Ceea ce încerc să-ți spun de câteva luni deja, și, după cum se vede, nu reușesc prea bine, este că nu ai nimic de dovedit. Nu ești aceeași fată care a fugit din Londra acum șase ani, pentru a nu înfrunta scandalul. Ești sigură pe tine și nu ai nici cea mai mică reținere în a spune ceea ce simți sau ce crezi. Într-adevăr, cred că te-ai transformat într-o persoană de-a dreptul remarcabilă. Aș putea chiar spune că ești — Clarissa își îndreptă privirea spre tavan — întru totul o Effington. Dumnezeu să te ajute!

Pamela o privi lung, apoi rânji.

— Știi.

Sprâncenele Clarișei se împreună.

— Știi? Dar n-ai spus nici un cuvânt.

— Nu e ceva ce trebuie anunțat în gura mare. În plus, nu s-a întâmplat peste noapte. Îndrăznesc să spun că am fost într-o schimbare continuă, am crescut, dacă vrei, încă din ziua în care am plecat din Londra. Poate că nu înțelegi, nici eu nu înțeleg totul, dar nu am încercat deloc să devin ceva ce nu sunt, ci doar am încercat să descopăr cine sunt de fapt. Pamela rămase gânditoare pentru un moment. Am descoperit că-mi place scrima și călăritul în galop, locurile exotice și dansul până în zori de zi ori flirtul cu bărbații încântători. Dar cel mai mult îmi place să spun ce am de spus fără teama de consecințe. Adevarul este că îmi place destul de mult Pamela Effington. Îi zâmbi strâmb verișoarei sale. Și îmi dau seama că acest lucru nu era adevarat acum șase ani.

— Erai prea dură cu tine însăși. Clarissa își studie verișoara. Mie mi-ai plăcut întotdeauna.

— Tu m-ai iubit întotdeauna. Pamela o îmbrățișă scurt. Așa cum și eu te-am iubit.

— Aveți de gând să stați acolo, în pragul ușii, discutând numai Dumnezeu știe despre ce, sau intrați odată? se auzi vocea nerăbdătoare a mătușii Millicent din încăperea alăturată. Am cele mai minunate vesti, pe care trebuie să vi le împărtășesc de îndată, altfel voi plesni de nerăbdare.

Verișoarele își zâmbiră larg și intrară în salon.

Mătușa Millicent chiar arăta de parcă era pe cale să explodeze, cu nivelul ei obișnuit de energie abia ținută sub control și mai mare acum, dacă era posibil. Era sora geamănă a mamei Pamelei, și își

folosise anii de văduvie și imensa avere pe care o moștenise pentru a trăi exact așa cum îi plăcea: călătorind mult, bucurându-se de un număr crescut de admiratori de sex masculin și distrânđu-se din plin. Mătușa Millicent spunea mereu că se căsătorise o dată din dragoste și refuza să o facă din nou, din oricare alt motiv. Căsătoria, pretindea ea, nu merita efortul altfel.

— Vești, dragele mele, spuse mătușa Millicent, fluturând o bucată de hârtie în direcția lor. Am cele mai bune vesti. Vă mai amintiți de mătușa mea, Elizabeth?

— Strămătușa Elizabeth? Clarissa aproba din cap. Desigur.

— Sigur că da, murmură Pamela. Cine ar putea-o uita vreodată pe strămătușa Elizabeth?

— Femeia aia a fost plăcitoasă, zgârcită și condamna pe toată lumea care nu trăia așa cum credea ea că era cuviincios. Mătușa Millicent își încrești nasul. Mi-a dezaprobat mereu comportamentul. Ei bine. Mătușa Millicent aproape strălucea. A murit!

Un domn rămas până atunci neobservat alese acel moment pentru a-și drege vocea. Mătușa Millicent îi aruncă o privire și tresări.

— N-am vrut să insinuez că sunt fericită că a murit. Nu i-am dorit moartea. Cu toate astea, nu eu am ucis-o, dar ea este moartă, iar noi ar trebui să profităm cât mai bine de pe urma acestui eveniment. Se uită în direcția nepoatelor ei. Acesta este domnul Corby, un avocat foarte drăguț, a cărui firmă s-a ocupat de afacerile lui Elizabeth și care a avut amabilitatea de a veni tocmai de la Londra pentru a ne aduce vestea, precum și această scrisoare, care explică totul. Se pare că Elizabeth a fost implicată într-un accident neobișnuit cu o trăsură și cu o turmă de — se uită întrebătoare la domnul Corby — capre?

— Porci, spuse el în șoaptă.

— Porci, da, desigur. Mătușa Millicent oftă și își lăsă privirea în jos. O adevărată tragedie.

— Nu ar trebui să spunem o rugăciune sau măcar câteva cuvinte? o întrebă Pamela pe Clarissa.

Aceasta aproba din cap.

— Cred că ar fi potrivit.

— Absolut. Ar fi trebuit să mă gândesc chiar eu la asta. Mătușa Millicent își împreună mâinile sub bărbie, cu hârtia încă între ele, și privi spre podea. Dragă Dumnezeule!

Făcu o pauză și aruncă priviri ascuțite înspre ceilalți membri ai adunării. Pamela și Clarissa își împreună și ele, ascultătoare,

— Dragă Dumnezeule, începu din nou mătușa Millicent, te rog, ia-o pe mătușa Elizabeth lângă Tine, deși, se încruntă ea, a intrat în împărăția Ta acum mai bine de șase luni, după cum spune domnul Corby. Dacă nu ai luat-o deja de-a dreapta Ta, poate că nu a urcat la Tine, ci mai degrabă a coborât în...

— Mătușă Millicent! spuse Clarissa, cu ochii măriți din cauza șocului, deși Pamela credea că ar fi trebuit să se aștepte la aşa ceva din partea mătușii lor.

— Da, desigur. Nu se face să vorbim rău despre morți. Mătușa Millicent își ridică privirea. Îmi pare rău. Unde rămăsesem? Ah, da! Își drese vocea și privi cu pioșenie înspre cer. Dragă Dumnezeule, dacă mătușa Elizabeth este într-adevăr la porțile Tale, te rog, primește-o în împărăția Ta și iartă-i toate păcatele, deși cred că ai prefera întâi să o faci să-și explice comportamentul. A fost mereu o persoană neplăcută. Mătușa Millicent făcu o scurtă pauză. Dacă, desigur, a fost deja primită, nu mai lua în seamă rugăciunile noastre. Sunt sigură că ai treburi mai importante. Mătușa Millicent dădu din cap. Acum și în vecii vecilor. Amin.

— Amin, se auzi ecoul celorlalți.

— Iar acum — ochii mătușii Millicent străluciră —, domnul Corby a fost suficient de amabil să ne aducă un număr de documente legale plăcitoase, care cuprind însă vești minunate. Este vorba de o moștenire substanțială.

Pamela și Clarissa schimbară o privire.

— Foarte substanțială. Mătușa Millicent le aruncă un zâmbet radios. Cuprinde casa mătușii Elizabeth, dintr-o parte elegantă a Londrei, precum și o avere considerabilă.

— E perfect pentru tine, spuse Pamela zâmbind cu o bucurie reală.

Era, într-adevăr, perfect. Casa pe care mătușa Millicent o împărțise cu soțul ei era parte a moșiei care însotea titlul lui și îi revenise fratelui său mai mic după moartea sa. Mătușa Millicent moștenise o avere frumoasă, însă nici o proprietate. Pretinsese mereu că acest lucru îi oferise libertatea de a explora lumea, dar în rarele momente în care vorbea despre soțul ei și despre viața lor împreună, era evident că își dorea o reședință permanentă, o casă care să o înlăturasă pe cea pe care o pierduse.

— O, nu, dragele mele! Nu este numai moștenirea mea. Mătușa Millicent clătină din cap. Este a noastră, a tuturor.

Clarissa icni.

— A noastră?

— Nu înțeleg prea bine. De ce sunt și eu inclusă? Sprâncenele Pamelei se împreună. Abia am cunoscut-o pe mătușa Elizabeth și am rămas cu impresia că nu a fost niciodată de acord cu partida pe care a făcut-o mama.

— Trebuie să ții minte că mătușa Elizabeth nu a fost de acord cu multe lucruri pe lumea asta. În ciuda bogăției și a prestigiului familiei Effington, precum și a faptului că unchiul tău, capul familiei, este duce de Roxborough, familia nu a reușit să se apropie de standardele mătușii Elizabeth. A fost mereu o snoabă. Mătușa Millicent ridică din umeri. Nici pe mine nu m-a aprobat, dar, cu toate acestea, o moștenesc. Este irațional, dar asta e.

— Dacă-mi dați voie, Lady Smythe-Windom, interveni domnul Corby, zâmbindu-i mătușii Millicent, arătând astfel că și el cedase farmecului ei.

Chiar și la vîrstă de patruzeci și cinci de ani, mătușa Millicent era o femeie atrăgătoare și plină de viață, cu un farmec irezistibil pentru toți bărbații, de la nobili la servitori.

— Deși afacerile lui Lady Gorham au fost mereu conduse de parțenerii mai vîrstnici ai firmei, în timp ce eu nu am avut niciodată contact direct cu dumneaei, mi se pare că a avut mereu impresia că domnișoara Effington nu este o membră reprezentativă a familiei dumisale.

Clarissa pufni într-o manieră aproape nepoliticoasă.

— Este evident că nu te-a văzut de mult timp.

— Evident, aproba Pamela în șoaptă.

Era la fel de evident că Elizabeth nu știa nimic despre dezonoarea Pamelei, ceea ce era o surpriză. Ea crezuse că toată lumea știa — cel puțin cei din lumea lor — despre eroarea ei de judecată și despre momentele ulterioare de slăbiciune. Desigur, familia ei pretinsese, de-a lungul anilor, atât prin scrisori, cât și în timpul vizitelor, că atenția lumii bune fusese atrasă de scandaluri mult mai importante decât al ei. Pierderea virtuții unei tinere nu prezenta prea mare interes după bârfa de la început. Deși la nivel rațional crezuse aceste povești, tot nu fusese în stare să suporte umilința decăderii ei. Cel puțin, nu atunci. Un gând nepoftit nu-i dădea pace. Ce ar fi spus familia ei, aflând că George nu fusese singura ei indiscreție?

– Mai mult, doamna și-a exprimat mereu preocuparea față de modul de viață dus de Lady Smythe-Windom, precum și de influența acestuia asupra domnișoarei Effington. Aruncă o privire în direcția Clarissei. Și, desigur, asupra domnișoarei Overton. A considerat că, prin această moștenire, veți putea duce, toate trei, o viață respectabilă, aşa cum se cuvine.

– „Respectabil“ este un termen atât de vag, murmură mătușa Millicent.

– Ce prostie!

În vocea Clarissei își făcu simțită prezența o notă de dispreț.

Pamela își ridică bâribia.

– Vietile noastre sunt întru totul respectabile.

– Nu am nici o îndoială, spuse cu fermitate domnul Corwin. Într-adevăr, acum că am cunoscut-o pe Lady Smythe-Windom, cred că temerile mătușii sale nu au fost decât produsul unei dispoziții proaste, combinate cu vârsta înaintată. Mai mult, trebuie să înțelegeți că ceea ce nu pare deloc ieșit din comun pe continent, în Anglia apare într-o cu totul altă lumină. La fel ca mătușa domniilor voastre, noi, englezii, avem tendință de a fi puțin – își reținu un zâmbet – plicticoși.

– Nu toți, cu siguranță, nu?

Mătușa Millicent îi aruncă unul dintre cele mai strălucitoare zâmbete ale sale.

O umbră de roșeață acoperi obrajii domnului Corwin, iar verișoare schimbără o privire amuzată.

– Nu toți, spuse el, apoi scutură ușor din cap, ca pentru a clarifica. Acum, spuse, scoțând un teanc de foi dintr-o servietă neagră, este nevoie de semnăturile domniilor voastre pe câteva dintre aceste documente. Fondurile au fost depuse într-un cont la Banca Angliei. Cât despre casă, am înțeles că este gata pentru a fi ocupată de îndată. Se apropie de un birou și întinse documentele pe acesta. Detaliile legate de casă sunt ciudat de vagi, de vreme ce Lady Gorham nu a locuit în Londra vreme de mulți ani, preferând să-și petreacă timpul într-un conac de la țară care, conform termenilor unui contract de închiriere vechi de aproape o sută de ani, le revine proprietarilor unei moșii învecinate în urma morții ei. Mi s-a spus însă că locuința din Londra a fost păstrată în bună stare, cu un efectiv complet de servitori. Își înmuie tocul în călimara pusă la îndemână. Doamnelor, vă rog.

Domnul Corby își continuă explicațiile nesfărșite și detaliate legate de documentele pe care le semnau și de aranjamentele privitoare

la noua lor avere și proprietate. Deși Pamela aproba zâmbind în momentele pe care le considera potrivite, era prea uimită pentru a se putea concentra la ceea ce spunea. Cuvintele lui erau de neînțeles, ca și cum ar fi vorbit într-o limbă străină. Pamela, Clarissa și mătușa Millicent erau acum, simplu spus, putred de bogate. Incredibil, scandalos de bogate. Familia Pamelei avusesese mereu bani, iar la căsătorie urma să aibă parte de o zestre considerabilă, dar banii aceștia erau numai ai ei. Nu mai avea să depindă niciodată de sprijinul familiei sale. Putea alege să se căsătorească – își dorise mereu să se căsătorească –, dar trebuia să accepte faptul că acum, la douăzeci și șase de ani, sănsele erau din ce în ce mai mici. Însă nu mai trebuia să se căsătorească dacă nu voia. Putea sprijini diverse societăți de caritate, și putea sponsoriza pe artiști, putea face aproape orice. Își putea alege cu adevărat viitorul, era stăpână pe soarta sa.

Mai mult, aveau o casă doar a lor. Casa familiei Clarissei îi revenise unei rude îndepărtate după moartea tatălui ei. Casa în care locuise cu soțul ei aparținuse familiei acestuia, care îi permisese cu greu să mai rămână acolo încă un an după moartea lui. În acel moment o invitase mătușa Millicent să i se alăture în călătoriile sale. La urma urmei, ambele erau în aproape aceeași situație, ambele pierzându-și soții pe care îi iubiseră, precum și casele în care locuiseră, deși mătușa Millicent avea mult mai mulți bani decât Clarissa. La numai o săptămână după aceea, Pamela își pierduse onoarea și căutase cu disperare un mod de a părăsi Londra. Cele trei nu se mai întorseră în Anglia de atunci.

– Dacă vă pot fi de ajutor în privința reîntoarcerii în Londra, spuse domnul Corby, împrăștiind nisip peste semnături, vă rog să mă contactați. Momentan locuiesc la hotelul...

– Ce vreți să spuneți cu reîntoarcerea la Londra?

Pamela îl privi întă pe avocat. Domnul Corby se încruntă.

– Scuzele mele, domnișoară Effington, am crezut că ați înțeles. Pentru a vă revendica moștenirea, trebuie să vă prezentați toate trei, în persoană, în fața unui reprezentant al băncii. Acest lucru va demara procesul, destul de complicat și de durată, dar transferul unor asemenea sume necesită ceva timp. Cu toate acestea, într-o lună sau chiar mai puțin, banii vor fi la dispoziția domniilor voastre. Mai mult, trebuie să vă stabiliți reședință în casa moștenită.

– Să ne stabilim reședință? Ochii Clarissei se deschiseră larg. Vrei să spuneți că trebuie să ne întoarcem să locuim la Londra?

Mătușa Millicent părășocată de această perspectivă.
Respect pentru patenți și săptăni

Pentru totdeauna?

– Cel puțin deocamdată. Se gândi puțin, apoi continuă: În testamentul făcut de Lady Gorham nu se specifică nici un interval de timp, dar cred că un an este suficient pentru a îndeplini condițiile moștenirii.

– Un an, rosti Clarissa încet.

– Un an, se auzi și ecoul Pamelei.

– Nu am locuit nicăieri timp de un an întreg de.... ei, bine, de ani buni, spuse mătușa Millicent în șoaptă.

Domnul Corby ridică dintr-o sprânceană.

– Acest lucru constituie o problemă?

– Nu, răspunse Pamela fără să se gândească. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai Clarissei. Sunt gata să mă întorc acasă. Mi-e foarte dor de Anglia. Mi-e dor de părinții mei, de sora și de frații mei și de toți ceilalți membri ai familiei. Cu adevărat mi-e dor de ei. Mă gândesc deja de un timp la întoarcerea acasă. Privirea ei se îndreptă spre mătușa Millicent. Anii aceștia mi-au făcut foarte mult bine, și-ți voi fi întotdeauna recunoscătoare, însă...

– Este timpul să ne întoarcem acasă, spuse cu fermitate mătușa Millicent. Am fost toate trei plecate prea mult timp. Se întoarce către avocat și îi oferi un zâmbet orbitor. Domnule Corby, vă suntem foarte recunoscătoare pentru asistența de până acum și vă asigurăm că vă vom contacta la Londra dacă va fi necesar.

– Desigur. Domnul Corby își strânse lucrurile, porni spre ușă, apoi se opri. Lady Smythe-Windom, sper că nu sunt nepoliticos, dar mi-ar face plăcere dacă atălu cina cu mine în această seară.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse mătușa Millicent în felul acela care îi făcea pe toți bărbații să credă că nu i-ar fi plăcut nimic altceva mai mult pe lume.

Câteva momente mai târziu, bărbatul își luă rămas-bun și plecă.

– Nu am nici un motiv să mă întorc acasă. Nu mi-e dor de nimene și nimănuim nu-i este dor de mine. Clarissa oftă. Cu toate astea, și mie îmi lipsește Anglia.

– Bine, pentru că nu aş putea pleca fără tine. Pamela se întoarce către mătușa Millicent. Mătușă?

– Voi fi fericită să vă însoțesc pe amândouă înapoi în Anglia. Cu toate astea, trebuie să mărturisesc, și nu sunt deloc sigură de ce simt

asta – mătușa inspiră profund –, dar ideea de permanență are un aer amenințător.

– Prostii! exclamă Pamela, privindu-și cu neîncredere mătușa. Pe tine nu te sperie nimic.

– Doar nu crezi că am putea locui într-o asemenea casă fără tine? adăugă Clarissa. De fapt, cum am putea locui oriunde fără tine? În afară de familia Pamelei, ești singura mea familie.

– Este foarte drăguț din partea voastră, dar...

– A trecut mult timp de când ai locuit la Londra. Pamela adoptă un ton ademenitor și se așeză în dreapta mătușii ei. Nu ne poți spune că nu-ți lipsește.

– Ei bine, presupun că... murmură mătușa Millicent.

– Iar dacă plecăm din Viena cât mai curând posibil, vom ajunge la timp pentru începutul sezonului. Clarissa se apropiie din partea stângă de mătușa ei și își reduse vocea la o șoaptă seducătoare. Îți amintești de sezon, nu-i așa? De petreceri, de baluri și de serate?

– De gentlemen? adăugă Pamela.

Mătușa Millicent își mușcă buza, gânditoare.

– Mi-a plăcut mereu sezonul londonez.

– Este posibil, dat fiind faptul că domnul Corby nu a fost foarte clar în ceea ce a spus, că, dacă nu mergem toate trei, împreună – Pamela oftă pe un ton dramatic –, nici una nu va putea beneficia de vreo parte a moștenirii. Clarissa clătină funebru din cap. Ce păcat ar fi!

– Este posibil, nu-i așa?

Mătușa Millicent își apropie sprâncenele.

– Foarte posibil, aprobă Clarissa.

– Îndrăznesc să afirm că mătușa Elizabeth a aranjat lucrurile așa pentru că știa că nu vei dori să te întorci acasă. Pamela adoptă un ton relaxat. Este exact ce ar face ea, să ne conducă de dincolo de mormânt...

– Să se joace cu noi. Clarissa oftă. Să aibă ultimul cuvânt, chiar și dincolo de...

– Gata, destul! Mătușa Millicent își plimbă privirea de la Pamela la Clarissa și scutură din cap. Pot accepta înfrângerea atunci când este cazul. Nu pot garanta că va fi pentru totdeauna, dar vom vedea. Foarte bine, aşadar, dragelor. Luă mâinile nepoatelor ei într-ale sale și inspiră profund. Să mergem acasă.